

DE GEWICHTIGE SERIEROMAN

UIT HET ENGELSCH DOOR ROLAND DUNSTER

UW verzoek is zeer vreemd en ik moet U zeggen, dat ik gedurende de twintig jaren, dat ik uitgever van dit tijdschrift ben, nog nimmer zoo verrast ben. Wat U mij vertelt, klinkt ongelooftelijk."

"Dat begrijp ik heel goed. Maar zooals U mij zult toegeven, is de zaak, hoe vreemd zij ook moge schijnen, voor mij eene levenskwestie. Zij is mijn eenig kind. Kan er niets aan gedaan worden?"

De stem van den spreker haperde.

"Momenteel kan ik niets beslits zeggen. Om te beginnen ken ik den schrijver van het verhaal niet. Ik ben nimmer op de een of andere wijze met hem in aanraking gekomen. Het recht van uitgaaf kregen wij van een letterkundig agentschap en de roman werd alleen ter wille van de verdienste aangenomen."

"Maar U zult toch een onderzoek instellen?"

"Zeker zal ik dat. Wat U mij heeft verteld, interesseert mij ten zeerste, terwijl het voor onzen roman bovendien eene prachtige reclame is."

De oogen van den uitgever in het duistere vertrek, door welks open venster al het gewoel van het Strand binnendrong, glinsterden bij het doen van deze opmerking.

Tegenover hem, met zijn hoed, stok en handschoenen op den grond naast hem, zat de andere spreker, een deftig uitziend heer, wiens geheele verschijning den rijken, gezeten koopman deed leeren kennen.

"Dit zou het nog in veel grootere mate zijn, wanneer U den schrijver kondt bewegen zijn verhaal om te werken, zooals ik het U voorstel, gelooft U dat ook niet? Ik ben er zeker van, dat de meisjesfiguur in het verhaal mijne dochter heeft betooverd. Zooals ik U reeds vertelde, gelijk de figuur in het verhaal van week tot week tengevolge van onvervulde verwachting in gezondheid afneemt, zoo gaat ook hare kracht langzaam ten gronde. Zij leest de aflevering telkens weer over. Ik heb getracht haar te beletten een exemplaar van Uw tijdschrift in handen te krijgen, maar zonder succes. Het is een eigenaardig zinsbedrog. Alles heb ik gedaan om haar op te wekken; de beste doctoren heb ik geconsulteerd; ik heb er zelfs aan gedacht haar mede naar het buitenland te nemen, maar zij wil niet, en haar dwingen zou gevaarlijk kunnen zijn. Ik verzeker, dat het werkelijk ernstig is."

Terwijl hij zijne hand moedeloos op de tafel liet neerzinken voegde de spreker er nog aan toe: "Jij mag niet sterven. Die figuur in Uw verhaal moet gered worden."

De uitgever merkte zweetdruppels op het voorhoofd van zijn bezoeker. Hij hield zijn hand op.

"Een oogenblik," zei hij, "laat ons de zaak onderzoeken." In het vertrek heerschte stilte toen hij op een elektrische schel drukte. Een bediende kwam binnen.

"Zeg Johnson, dat ik hem wil spreken."

Met eene buiging verwijderde de man zich, en sloot de deur achter zich. De uitgever plaatste de vingertoppen tegen elkaar en tuurde naar het plafond. Ogenschijnlijk dacht hij diep na. Zijn bezoeker keek hem met halfgesloten oogen aan. Het doordringende in zijn oogen had een smeekende uitdrukking, alsof hij naar uitredding zocht. Toen zijn blik weer naar beneden afdwaalde, zag de uitgever die uitdrukking er in en werd er door bewogen. Met een licht knikje naar de deur antwoordde hij. Bijna tegelijkertijd werd deze geopend.

Op den drempel stond een jonge man.

"Hé, Johnson, heb je het manuscript van „The Scalps of Commerce" bij de hand?"

Terwijl de uitgever deze vraag stelde keerde de Cityman zich om en keek den binnengekomene scherp aan. De bediende wist niets van het geval.

"Behalve wat ter drukkerij is, ja."

"Breng het hier," was het antwoord van zijn chef.

Toen de deur weer werd gesloten, voegde hij er aan toe: "Nu zullen we het spoedig weten."

Er heerschte stilte in het vertrek. Buiten ging het gewoel voort, en het wachten scheen den angstigen vader een eeuw toe. De uitgever was in gedachten verdiept. De deur werd weder geopend met een geknaars, dat beiden weder tot de werkelijkheid terug riep. In zijn hand hield de jonge man een in bruin papier gewikkeld manuscriptenboek.

"Dit is het," zei hij en legde het op het bureau van den uitgever neer.

"Dank je, Johnson," mompelde deze en terwijl de bediende zich terugtrok opende hij langzaam het boek. Het geritsel der bladen vervulde den Cityman met angst.

"Wat gebeurt er?" vroeg hij op heeschen toon, en het geluid van zijn eigen stem klonk hem ver weg in de ooren.

De man aan het bureau antwoordde niet dadelijk. Het geritsel ging voort. Blad na blad werd omgeslagen. Eindelijk hield het geritsel op. De oogen van den uitgever waren op het blad voor hem gevestigd. Zijn gelaat

stond ernstig en de Cityman zag hem met vrees in de oogen aan.

"Wel?" vroeg hij.

"Haar dood," was het antwoord, "is, zooals ik dacht, het natuurlijke, bijna het onvermijdelijke slot van de geschiedenis. Ik weet niet, hoe dit te veranderen is."

De ander stond plotseling op.

"Het zal niet zoo zijn," zeide hij met een harden klank in zijn stem. "Ik ben bereid elk bedrag te betalen voor de verandering." Zijn stem klonk aangedaan. "Zoo noodig, mijn fortuin."

De uitgever keek weer naar zijn boek, waarop een vel blanco schrijfmachinepapier was bevestigd.

"Maar wien moeten wij betalen? Ik ken den schrijver niet en voor de verandering hebben wij toestemming noodig."

Even aarzelde de Cityman. Daarna strekte hij zijn hand over de vlakke tafel en terwijl deze door zijn makker werd gegrepen, zei hij met aangedane stem:

PERSFOTO'S

wekken vaak ontstemming, vooral bij hooggeplaatste personen, die zich dikwerf als slachtoffer van den ijver der photographische reporters hebben te beschouwen. Het is gemakkelijk te verstaan, dat — naar men beweert — H.M. de Koningin niet erg hoog loopt met de gelegenhedenfoto's, die telkenjare bij tientallen van Haar gemaakt worden. De opnamen geschieden maar al te vaak onder ongunstige omstandigheden — denk aan den vorigen hoofdcommissaris van politie te Amsterdam — en nu ja, eerlijk gezegd, de spoed is aan de fraaiheid der afwerking niet bevorderlijk. Vandaar dan ook dat menige persfoto onze Koningin onrecht aandoet. Wij zijn in staat dit onrecht eenigermate te herstellen door een der jongste opnamen van H.M. de Koningin weer te geven, die de natuurlijke gratie onzer Vorstin doet uitkomen.

"U zult mij helpen? U zult trachten het uit te vinden, nietwaar?"

Met een warmen handdruk antwoordde de uitgever bevestigend.

"Ik zal mijn best doen" zeide hij.

II.

De volgende aflevering van „The Scalps of Commerce" was onveranderd naar den drukker gegaan. Niettegenstaande de vervulling van zijn belofte was het den uitgever niet gelukt den schrijver uit te vinden en het was met een onbestemd gevoel van ongerustheid, ongetwijfeld aangekweekt door het feit, dat hij in het particuliere leven onder de zoogenaamde „huiselijke menschen" werd gerangschikt, dat hij begreep, dat de gezondheid van het meisje uit den roman, wier lot plotseling zulk eene ongewone belangstelling had verkregen, nog gedurig afnam, en dit, tenzij hij het manuscript veranderde, tot het noodlottige einde zou blijven doen. In zijne gedachten zag hij den levenden roman, die zich naast de verdichte zoo tragisch ontwikkelde. Hij scheen, zooals eene aanhaling uit den roman luidde, te zien „een teer, bleek gelaat, dat gedachteloos en zonder hoop tuurde naar de plaats, waar de zon des avonds onderging." Hij zag den bezorgden vader met dien smeekenden trek op het gelaat. Het gezicht vervolgde hem, en zijn denkvermogen geraakte in de war. Waarom zou hij het verhaal niet veranderen. Reeds dikwijls had hij ingrijpende ver-

anderingen aan schrijvers voorgeslagen. Natuurlijk vonden zij dit niet altijd aangenaam, maar de ondervinding had hem bekend gemaakt met „datgene, wat bij het publiek in den smaak viel," zooals hij het meer dan eens diplomatisch had uitgedrukt, wanneer hij aanraade een ander slot te maken aan een verontwaardigd schrijver. Hij moest echter bekennen, na eenig nadenken, dat elk ander slot zonder harmonie zou zijn met het zoo schoon getypeerde verhaal, dat de schrijver zoo zorgvuldig had opgebouwd.

„Als ik maar eens met hem in aanraking kon komen!"

Het Cheltenham Letterkundig Agentschap, waarvan de firma de rechten voor de serie-publicatie had verkregen en aangekocht, had geantwoord, dat naar hun beste weten de schrijver thans in West-Afrika vertoefde, en dat daar de rechten voor publicatie in boekvorm aan een welbekende uitgeverfirma waren verkocht, en zij geen enkele verandering in de ontkenning kon toestaan zonder de toestemming van den schrijver.

Den dag waarop de maandeditie van het tijdschrift ten verkoop aangeboden werd, ontving de uitgever het volgende telegram:

Troosteloos te zien dat de doodsstrijd wordt voortgezet. Kom morgen — Davies.

De wanhopige boodschap deed hem bijna het gevoel van een moordenaar krijgen. Gedurende den loop van den dag nam hij een besluit. Hij zou, wat ook de gevolgen zouden zijn, de geschiedenis veranderen.

Weer zat de Cityman in het vertrek van den uitgever. Hij scheen gedurende de laatste zes weken aanmerkelijk verouderd. Er was echter een hoopvolle klank in zijn stem, toen hij uitriep:

"U zegt, dat de schrijver hier om vier uur komt?" En zijn horloge voor den dag halende, voegde hij er aan toe: „Het is bijna al zoo laat."

"Ik ontvang deze tijding per telefoon. Eerst gisteren keerde hij uit Boma terug, waar hij voor een firma te Liverpool werkzaam is geweest."

"Goddank! Mijn gebeden zijn verhoord."

"Ik geloof, dat de zaak nu gemakkelijk geregeld zal kunnen worden. Den vorigen dag deelde U mede, dat U bereid zoudt zijn er voor te betalen. Mag ik nu vragen, hoeveel ongeveer?"

"O, elk bedrag! Wanneer U dat wenscht zal ik U een blanco chèque geven."

"Ik geloof niet, dat dit noodig zal zijn, maar ik zou toch gaarne een idee willen hebben van de som, die U zich voorstelt."

"Ik weet niets van dergelijke zaken," antwoordde de Cityman, terwijl hij een chèque-boekje uit zijn binnenzak haalde. „Zal vijf duizend pond voldoende zijn?"

In weerwil van de sombere, treurige houding van den man, kon de uitgever een glimlach niet bedwingen.

"Als we nu eens aannemen twee pond per duizend woorden voor den roman, zou ik meenen, dat enkele honderden voldoende zullen zijn," zei hij.

Zonder voorafgaand kloppen werd de deur van het vertrek plotseling geopend en een stem riep:

"De Heer Charles Dyke wenscht u te spreken, mijnheer."

De uitgever stond op. De koopman, die met zijn rug naar de deur zat, keerde zich plotseling om. Een jonge man stond met den hoed in de hand op den drempel. Achter hem was een bediende. Een oogenblik heerschte de diepste stilte.

"Ik vraag U verschooning, mijnheer; ik wist niet, dat U bezet was," zeide de bediende in uniform.

De uitgever wilde juist „binnen" roepen, maar de woorden bestieven op zijn lippen, toen hij de donkere uitdrukking bespeurde, die zich plotseling over het bleke gelaat van den jongen man verspreidde. Een vlugge blik op den Cityman gaf hem de overtuiging, dat die twee elkaar kenden, en dat zij heelemaal niet met elkaar bevriend waren. De oudere man was plotseling erg rood geworden. De zenuwachtige bewegingen zijner handen en het samenpersen zijner lippen, waren onmiskenbare teekenen van onderdrukte woede, vermengd met gejaagdheid en verwarring.

De jonge man verhief zich met trotsch gebaar.

"U wenscht mij te spreken? Mijn naam is Dyke."

De Cityman stond plotseling op en stapte zonder om te kijken op het venster toe en ging met de handen op den rug naar de beweging in de straat beneden hem staan kijken.

De uitgever keek naar den breeden rug en merkte de vlugge, gejaagde bewegingen der handen.

"Indien U mij eenige oogenblikken wilt excuseeren, ben ik te Uwer beschikking. Wilt U misschien even in het zijvertrek wachten?"

"Met een vorschenden blik naar de gestalte bij het venster, maar zonder iets te zeggen, keerde de jonge man zich om, en sloot de deur achter zich. Op dit geluid